

Aparença?

Un relat de: [La gata negra](#)

Començava a clarejar. L'Arianna passejava per la sorra humida de la platja, que estava plena de conquilles i pedretes que hi havia deixat la mar. La suau brisa li esquitxava gotetes d'aigua salada que amaraven la seva roba li refrescaven la cara. Va agafar una mica d'aigua de mar amb una carcolla i se la va beure. Estava molt salada, però li agradava, li feia pessigolles a la gola. Va continuar caminant sota el sol, que tot just s'aixecava del seu llit de núvols i boires. La remor de les onades com a única veu que envaïa el paratge.

Aquestes li explicaven històries de naufragis i tragèdies, però també de desconegudes ciutats que guardava a les seves profunditats i dels seus misteriosos habitants. Estava tan endinsada en el seus pensaments que va deixar d'escoltar-la de mica en mica, tot i que podia dir-li alguna cosa important o, com a mínim, curiosa. Va deixar de banda el monòleg marí i es va sentir un altre cop envoltada pel necessari silenci i reconfortada per aquell tipus de soledat que a tothom li cal de tant en tant. Se sentia tan còmoda i tranquil·la en aquell santuari de silenci que no el va voler profanar amb la seva veu.

Estava tan submergida en el seu món, tan fora de la realitat que no va escoltar el soroll de passes que avançava en la seva direcció. Va sentir una suau carícia a l'espatlla va girar el cap. No va veure ningú. Els seus peus es van moure cap a les petjades que es perfilaven a la sorra. Era impossible que hagués fugit en tan poc temps, i prop seu no hi havia cap roca per on pujar al penya-segat. Pot ser havia estat una mala passada de la brisa juganera. Va començar a caminar i va desfer el camí que uns estranys peus havien traçat a la sorra. Va pujar al penya-segat per intentar veure algun indici pels voltants. Res. Tot restava igual de tranquil·la que quan havia arribat aquell matí. Llavors ni tan sols el va poder albirar quan va mirar enrere. Com podia haver escapat tan ràpid del seu esguard?

Va tornar al costat de la mar blava i va seure en una roca. Restava callada, només se sentien les cridaneres gavines que percaven, xisclaven, i es barallaven per un peix. Movia l'aigua amb un peu mentre pensava si no havia estat una il·lusió. De sobte va relliscar i va caure a l'aigua. Va quedar tota molla i els ulls li picaven. La mar esclafí a riure. Sí, sí, molt graciosa, pensà.

El sol ja l'eixugaria, no es va preocupar massa. Va tornar a la seguretat de la sorra seca, que començava a escalfar-se. Sota l'aire càlid va tancar els ulls un moment per escoltar un estrany so que provenia de darrere. Els moments següents van ser confosos. Es va entregar i va sentir com uns braços transparents l'atreïen i l'estrenyien suaument. Es va trobar abraçada a un ser aparentment incorpori, encara que les gotetes d'aigua brillaven a una pell que no podia veure, però si que podien sentir les seves mans i la galta que hi havia recolzat. Inexplicablement aquell cos es va fondre amb l'aire i l'Arianna es va quedar palplantada. Mirava el lloc on feia uns moments hi era aquell ésser de braços fermes i pell suau i humida. Va tornar a veure les seves petjades, que es dirigien a les onades per després perdre's sota d'elles.

- És un dels meus fills- li va dir l'aigua revolta. -Neda fins el far que hi ha en l'escullera i ho entendre's tot.

Quan les aigües callaren va avançar fins el límit que separava terra i mar, sòlid i líquid. Només es va aturar un segon abans d'aventurar-se a nedar fins el lloc que li havien indicat. No es va parar a pensar, només va obeït al impuls d'aclarir el seu embull d'idees, que amenaçava amb convertir-se en un autèntic Maelström, tan inexplicables que eren totes elles.

Esperava trobar-hi qualsevol cosa, després del que li havia passat una estona abans, tot era possible, però segurament no estava preparada per el que realment li passaria. No va haver d'esperar gaire. Quan s'escorria el cabell va sortir de l'aigua, just al seu costat, aquella mateixa presència enigmàtica.

Va comprovar que l'aigua, la sal o una barreja d'elles li havien retornat al seu cos el color que li faltava. Era un noi molt alt, amb la pell molt blanca, com blavosa. El cabell blau clar li passava la meitat de l'esquena i la miraven uns ulls d'un verd fosc i intens. Per fi el veia, però, abans de poder pensar res va sentir com li deïa amb un to de veu que no havia sentit mai i que no sabia descriure:

-Has fet el que la mar t'ha dit i el que jo esperava. Gràcies a la teva curiositat t'he pogut robar la teva aparença per recuperar la que em van prendre temps enrere. Ja torno a ser el de sempre.

Dit això es va apropar a ella, la va estrenyer als seus braços i li va fer un llarg petó. Després es va submergir i va desaparèixer ràpidament per tornar al seu desconegut món.

L'Arianna no s'acabava de creure les paraules que ell li havia dit segons abans. Va mirar-se al mirall de l'aigua i va sospirar tranquil·la en veure que aquest li tornava el seu reflex. Però la mar mentidera no li havia mostrat la veritat. Quan va mirar les seves cames només va veure l'humida roca de l'escullera.

Allà estava ella, transparent, indecisa, enfadada, perplexa. Era aquell un petó de comiat o potser volia acabar de burlar-se d'ella? L'únic que sabia del cert era que un fill de la mar li havia robat l'aparença.

Dedicat a la meua bona amiga Rosa Díez Martínez (Arianna).